

Sygn. akt II C 494/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lutego 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi, II Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR A. Z.

Protokolant: staż. M. P.

po rozpoznaniu w dniu 28 lutego 2017 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Wierzytelności Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.

przeciwko M. D.

o zapłatę kwoty 10.000 zł

1. oddała powództwo;

2. zasądza od (...) Wierzytelności Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. na rzecz M. D. kwotę 1.217 zł (jeden tysiąc dwieście siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt II C 494/16

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 15 września 2015 roku, w elektronicznym postępowaniu upominawczym, (...) Wierzytelności Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W., wniósł o zasądzenie od M. D. kwoty 10.000 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od dnia 14 września 2015 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów sądowych w kwocie 125,00 zł, kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 1.200,00 zł oraz kosztów opłaty manipulacyjnej w kwocie 1,25 zł.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż wierzytelność, której zapłaty powód dochodzi wynika z umowy o kredyt konsolidacyjny zawartej przez pozwanego z (...) Bank Spółką Akcyjną w K. w dniu 21 kwietnia 2009 roku. Pozwany nie wywiązał się z obowiązku spłaty kredytu, co skutkowało wypowiedzeniem umowy. Bank wystawił bankowy tytuł egzekucyjny, uzyskał klauzulę wykonalności i wszczął postępowanie egzekucyjne, które nie doprowadziło do wyegzekwowania całej należności stwierdzonej bankowym tytułem wykonawczym. Powód nabył wierzytelność dochodzoną pozvem w drodze przelewu wierzytelności w dniu 4 marca 2015 roku. Na kwotę dochodzoną pozvem składa się niespłacony kapitał w kwocie 10.000 zł.

(pozew k.2-5)

Nakazem zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, wydanym w dniu 2 października 2015 roku, Sąd Rejonowy Lublin - Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny uwzględnił żądanie pozwu i orzekł o kosztach procesu.

(nakaz zapłaty- sygn. akt VI Nc-e 1798823/15 k.5v)

Odpis nakazu zapłaty nie został pozwanemu doręczony. W dniu 4 kwietnia 2016 roku pozwany złożył sprzeciw od nakazu zapłaty, w którym zaskarżył nakaz zapłaty w całości, wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu. Podniósł zarzut przedawnienia roszczenia objętego pozwem.

Postanowieniem z dnia 11 kwietnia 2016 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie, VI Wydział Cywilny, odrzucił wniosek pozwanego o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu oraz przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu dla Łodzi-Widzewa w Łodzi, uznając, że pozwany wniósł w terminie sprzeciw od nakazu zapłaty, a nakaz zapłaty utracił moc.

(postanowienie k.13 v., sprzeciw k.8-10 i k.87-91)

W odpowiedzi na sprzeciw pełnomocnik powoda podniósł, że bezzasadny jest podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczenia. Wskutek złożenia wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu wystawionemu przez (...) Bank Spółkę Akcyjną w W. i wszczęcia postępowania egzekucyjnego nastąpiło przerwanie biegu terminu przedawnienia, który zaczął biec od nowa po umorzeniu postępowania egzekucyjnego.

(pismo pełnomocnika powoda k.70-72 i k.95-97)

W piśmie z dnia 4 listopada 2016 roku pełnomocnik pozwanego podtrzymał podniesiony zarzut przedawnienia roszczenia. Wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Wskazał, że nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu i wszczęcie na jego podstawie postępowania egzekucyjnego nie stanowi podstawy przerwania biegu terminu przedawnienia roszczenia wobec nabywcy wierzytelności, który nie był bankiem.

(pismo pełnomocnika powoda k.102-105)

Na rozprawie w dniu 28 lutego 2017 roku pełnomocnik pozwanego podtrzymał stanowisko wyrażone w sprzeciwie i piśmie z dnia 3 listopada 2016 roku, wniósł o zasądzenie na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu.

(stanowisko pełnomocnika pozwanego - protokół rozprawy z dnia 28 listopada 2017 roku k.122, nagarnie 00:03:33-00:05:11 oraz 00:09:00-00:11:24)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21 kwietnia 2009 roku M. D. zawarł z (...) Bank Spółką Akcyjną z siedzibą w K. umowę konsolidacyjnego kredytu gotówkowego numer (...). Bank na wniosek kredytobiorcy udzielił pozwanemu kredytu w kwocie 27.574,74 zł z okresem spłaty do dnia 10 grudnia 2012 roku.

W umowie zastrzeżono, że razie stwierdzenia, że warunki udzielenia kredytu nie zostały dotrzymane lub w przypadku, gdy kredytobiorca nie zapłacił w terminach określonych w umowie pełnych rat kredytu za co najmniej dwa okresy płatności i nie uregulował należności, mimo upływu 7-dniowego terminu wyznaczonego w wezwaniu do zapłaty, bank może wypowiedzieć umowę. Okres wypowiedzenia ustalono na 30 dni.

(dowód: kserokopia umowy kredytu k.58-61)

Pismem z dnia 11 grudnia 2009 roku (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w K. wypowiedziała M. D. umowę kredytu numer (...) z dnia 21 kwietnia 2009 roku z zachowaniem 30 -dniowego okresu wypowiedzenia, liczonego od dnia

doręczenia wypowiedzenia. W piśmie wskazano, że wypowiedzenie nie będzie miało mocy prawnej w przypadku uregulowania w okresie wypowiedzenia całości zaległych należności.

(dowód: kserokopia wypowiedzenia k.62 i k.78)

Wypowiedzenie umowy kredytu doręczono pozwanemu w grudniu 2009 roku.

(okoliczność bezsporna)

W dniu 7 marca 2012 roku (...) Bank Spółka Akcyjna w W., będący następcą prawnym (...) Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą w K., wystawił przeciwko M. D. bankowy tytuł egzekucyjny, obejmujący wymagalne zadłużenie z tytułu zawarcia umowy o kredyt numer (...) z dnia 21 kwietnia 2009 roku.

Postanowieniem z dnia 23 marca 2012 roku Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi nadał temu tytułowi egzekucyjnemu klauzulę wykonalności.

(dowód: kserokopia tytuł wykonawczego k.63-64 i k.73-74, kserokopia postanowienia k.65 i k.75, kserokopia odpisu z KRS k.42-47)

W oparciu o powyższy tytuł wykonawczy Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi - Widzewa w Łodzi P. P. prowadził przeciwko M. D. postępowanie egzekucyjne, w sprawie o sygnaturze Km 43840/12, z wniosku (...) Bank Spółki Akcyjnej w W.. Postanowieniem z dnia 12 marca 2013 roku Komornik umorzył postępowanie w sprawie wobec stwierdzenia bezskutecznej egzekucji, orzekł o kosztach postępowania i tytuł egzekucyjny zwrócił wierzycielowi.

(dowód: kserokopia postanowienia k.67 i k.77, kserokopia wniosku k.66 i k.76)

Pismem z dnia 4 marca 2015 roku (...) Bank Spółka Akcyjna w W. zawiadomił pozwanego o przeniesieniu wierzytelności z tytułu umowy numer (...) z dnia 21 kwietnia 2009 roku na (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością spółkę komandytową z siedzibą w W. oraz o przeniesieniu praw i obowiązków przysługujących Bankowi w spółce (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością spółce komandytowej z siedzibą w W. na (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością Spółkę (...) w W., która dokonała przelewu teje wierzytelności na rzecz (...) Wierzytelności Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W..

W dniu 4 marca 2015 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka (...) w W. zawarła z (...) Wierzytelności Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w W., reprezentowanym przez (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w W., umowę przeniesienia portfela, na mocy której Spółka zbyła na rzecz Funduszu wszystkie wierzytelności wyszczególnione w wykazie wierzytelności, w tym wierzytelność obejmującą m. in. zobowiązanie M. D. z umowy numer (...).

(dowód: pismo k.56, kserokopia umowy przeniesienia portfela k.25-30, kserokopia załącznika do umowy przelewu k.31- 33)

Pismem z dnia 7 kwietnia 2015 roku (...) Spółka Akcyjna w W., działająca w imieniu i na rzecz (...) Wierzytelności Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W., wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 50.506,94 zł w terminie do dnia 14 kwietnia 2015 roku.

(dowód: pismo k.57)

W dniu 14 września 2015 roku (...) Wierzytelności Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej, w którym wskazał, że zobowiązanie dłużnika wynikające z zawartej w dniu 21 kwietnia 2009 roku umowy numer (...) na dzień wystawienia wyciągu opiewa na łączną kwotę 51.725,42 zł, w tym kwotę 24.383,02 zł z tytułu kapitału.

(dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych k.55)

Powyższy stan faktyczny, ustalono na podstawie powołanych powyżej dokumentów.

Dokonując ustaleń faktycznych stanowiących podstawę rozstrzygnięcia Sąd pominął „oświadczenie” (k.108). Wskazane „oświadczenie” nie zostało opatrzone żadnym podpisem, a zatem nie stanowi nawet dokumentu prywatnego w rozumieniu art. 245 k.p.c. Aby móc dokumentowi przypisać charakter dokumentu prywatnego i przyznać domniemanie jego prawdziwości i autentyczności pochodzenia zawartego w nim oświadczenia od wystawcy, który go własnoręcznie podpisał, niezbędne jest opatrzenie tego dokumentu podpisem (tak również Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9 grudnia 1980 roku, II URN 171/80, OSP 1981 roku, z. 7, poz. 126).

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu.

W niniejszej sprawie powód wnosił o zasądzenie od M. D. kwoty 10.000 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od dnia 14 września 2015 roku do dnia zapłaty, z tytułu umowy o kredyt konsolidacyjny zawartej przez pozwanego z (...) Bank Spółką Akcyjną w K. w dniu 21 kwietnia 2009 roku, z której wierzytelności powód nabył na skutek przelewu.

Pozwany nie uznał powództwa, wnosił o jego oddalenie. Podniósł zarzut przedawnienia roszczenia dochodzonego pozwem.

W świetle przepisu art.69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe Dz. U. Nr 140, poz. 939 z późn. zm.), przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Poza sporem stron pozostawał fakt zawarcia przez pozwanego z (...) Bank Spółkę Akcyjną w W. w dniu 21 kwietnia 2009 roku umowy kredytu konsolidacyjnego, jej skutecznego wypowiedzenia dokonanego przez bank w grudniu 2009 roku, a także okoliczność nabycia przez powoda wierzytelności z tej umowy w drodze przelewu.

A zatem, rozważenia wymagał podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczeń objętych pozwem.

Stosownie do art. 117 § 1 k.c., z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Jednakże zrzeczenie się zarzutu przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne (art.117 § 2 k.c.). W świetle art. 118 k.c., jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata.

Zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem judykatury i piśmiennictwa, roszczenia banku wynikające z umowy kredytu przedawniają się w terminie trzech lat jako związane z prowadzeniem działalności gospodarczej banku.

Zgodnie z art. 120 § 1 k.c., bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie.

Jak wynika z art. 123 § 1 k.c., bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym,

przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia, przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje, przez wszczęcie mediacji.

Powszechnie przyjmuje się, że złożenie wniosku o wszczęcie egzekucji oraz złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu przerywają bieg przedawnienia (tak między innymi Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 16 stycznia 2004 roku, III CZP 101/03, OSNC z 2005 rok, nr 4, poz. 58, Sąd Najwyższy w wyrokach: z dnia 23 listopada 2011 roku, IV CSK 156/11, OSNC – ZD z 2013 rok, nr 1, poz. 7, z dnia 12 stycznia 2012 roku, II CSK 203/11, OSP z 2014 rok, nr 6, poz. 60, z dnia 17 grudnia 2004 roku, II CK 276/04, z dnia 22 stycznia 2008 roku, V CSK 386/07, z dnia 21 maja 2010 roku, II CSK 614/09, z dnia 4 października 2012 roku, I CSK 90/12 – nie publ.).

W świetle przepisu art. 124 § 1 k.c., po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo. W razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym albo przez wszczęcie mediacji, przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone (art.124 § 2 k.c.).

Termin przedawnienia po jego przerwaniu biegnie na nowo od daty uprawomocnienia się orzeczenia, kończącego postępowanie, o którym mowa w art. 124 § 2 k.c. (tak również postanowienie Sądu Apelacyjnego w Szczecinie - I Wydział Cywilny z dnia 21 listopada 2012 roku, I ACz 953/12, Orzecznictwo Sądu Apelacyjnego w Szczecinie 2013 rok, Nr 1, str. 31).

Zgodnie z art. 92a ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku (Dz.U. Nr 140, poz. 939 ze zm) Bank może zawrzeć z towarzystwem funduszy inwestycyjnych tworzącym fundusz sekurytyzacyjny albo z funduszem sekurytyzacyjnym między innymi umowę przelewu wierzytelności. Powołany przepis art. 92a prawa bankowego został dodany ustawą z dnia 1 kwietnia 2004 roku w celu stworzenia podstaw do dokonywania przez banki sekurytyzacji. Równoległe unormowano problematykę sekurytyzacji w ustawie z dnia 27 maja 2004 roku o funduszach inwestycyjnych. W ustawie nie zdefiniowano sekurytyzacji, ale jedynie ustalono, że bank jest uprawniony do przenoszenia wierzytelności na określone podmioty (między innymi towarzystwo funduszy inwestycyjnych tworzące fundusz sekurytyzacyjny albo fundusz sekurytyzacyjny).

Stosownie do treści art.509 § 1 k.c., wierzyciel (cedent) może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Jak wynika z § 2 powołanego przepisu, wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Umowa przelewu może zostać zawarta w dowolnej formie, lecz jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony (art.511 k.c.). Skutkiem przelewu wierzytelności jest zmiana wierzyciela przy jednoczesnym zachowaniu dotychczasowego kształtu zobowiązania. W świetle przepisu art.510 § 1 k.c., umowa sprzedaży, zamiany, darowizny lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły. Jak wynika z art.514 k.c., jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, zastrzeżenie umowne, iż przelew nie może nastąpić bez zgody dłużnika, jest skuteczne względem nabywcy tylko wtedy, gdy pismo zawiera wzmiankę o tym zastrzeżeniu, chyba że nabywca w chwili przelewu o zastrzeżeniu wiedział.

W doktrynie i orzecznictwie przyjmuje się, że aby wierzytelność mogła stać się przedmiotem rozporządzenia, musi być w dostateczny sposób oznaczona, zindywidualizowana. Przede wszystkim powinien być wyraźnie określony stosunek zobowiązaniowy, którego elementem jest zbywana wierzytelność - chodzi głównie o oznaczanie stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Wskazane elementy muszą być oznaczone bądź przynajmniej oznaczalne już w momencie zawierania umowy przenoszącej wierzytelność, do chwili zaś przejścia wierzytelności z majątku zbywcy do majątku nabywcy powinno nastąpić wyczerpujące sprecyzowanie również pozostałych elementów stosunku zobowiązaniowego, w którego ramach istnieje zbywana wierzytelność (tak między innymi „Kodeks cywilny. Komentarz.” pod red. prof. dr hab. Edward Gniewka, prof. dr hab. Piotra Machnikowskiego, 2013 rok, „Kodeks

cywilny. Komentarz.” pod red. prof. dr hab. Krzysztof Pietrzykowski, 2011 rok, Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 listopada 1999 roku, III CKN 423/98, Biuletyn Sądu Najwyższego 2000 rok, Nr 1, s. 11).

Treścią umowy przelewu unormowanej w art.509 k.c. jest przeniesienie przez wierzyciela swojej wierzytelności na osobę trzecią, a skutkiem tej umowy jest wyłączenie dotychczasowego wierzyciela ze stosunku zobowiązaniowego i zajęcie jego miejsca przez nabywcę. Wskutek przelewu wierzytelność cedenta (czyli funkcjonalna wiązka uprawnień wierzyciela zawierająca co najmniej jedno roszczenie) przechodzi na cesjonariusza w takim stanie, w jakim dotychczas istniała. Zasadniczo cesja nie wpływa na jej kształt, zmienia się jedynie uprawniony do żądania świadczenia. Nie ulega w szczególności zmianie termin przedawnienia roszczenia lub roszczeń wchodzących w skład owej wierzytelności (tak między innymi Sąd Najwyższy Izba Cywilna w wyroku z dnia 24 maja 1999 roku, II CKN 342/98, niepubl.; Edward Gniewek „Kodeks cywilny. Komentarz.” Warszawa 2010 rok).

Wierzytelność z tytułu umowy kredytu zwartej w dniu 21 kwietnia 2009 roku przez (...) Bank Spółkę Akcyjną w K. z M. D. była stwierdzona pismem, a umowa przelewu została zawarta w formie pisemnej. Przelew nie sprzeciwiał się obowiązującym wówczas przepisom prawa ani właściwości zobowiązania. W umowie kredytu nie zamieszczono postanowienia, zgodnie z którym do przelewu wierzytelności potrzebna była zgoda dłużnika. Wierzytelność będąca przedmiotem przelewu została w dostateczny sposób zindywidualizowana. W wydruku z załącznika do przedmiotowej umowy cesji wskazano numer umowy z której wynika przenoszona wierzytelność oraz osobę dłużnika.

Pozwany nie kwestionował, iż powód skutecznie w drodze umowy cesji nabył wierzytelności z tytułu umowy kredytu z dnia 21 kwietnia 2009 roku. A zatem, powód był legitymowany czynnie w niniejszym procesie.

W przedmiotowej sprawie roszczenie (...) Bank Spółki Akcyjnej w K. z tytułu umowy z dnia 21 kwietnia 2009 roku o kredyt konsolidacyjny stało się w całości wymagalne na skutek wypowiedzenia umowy pismem z dnia 11 grudnia 2009 roku, doręczonym pozwanemu w grudniu 2009 roku. A zatem, uwzględniając 30-dniowy termin wypowiedzenia przewidziany w umowie kredytu, roszczenie banku stało się wymagalne najpóźniej z dniem 31 stycznia 2010 roku. Rozpoczął wówczas bieg 3 –letni termin przedawnienia roszczenia. Złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu przerwało bieg terminu przedawnienia, który rozpoczął się na nowo z dniem nadania klauzuli wykonalności, czyli z dniem 23 marca 2012 roku. Kolejne przerwanie biegu terminu przedawnienia nastąpiło poprzez złożenie wniosku o wszczęcie egzekucji. Termin przedawnienia nie biegł do dnia uprawomocnienia się postanowienia o umorzeniu egzekucji z dnia 12 marca 2013 roku.

Jednakże wskazane powyżej czynności nie odnoszą skutku w zakresie przerwania biegu terminu przedawnienia w stosunku do powoda. Albowiem, zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem orzecznictwa, który Sąd Rejonowy w pełni podziela, wyrażonym między innymi w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2016 roku, wydanej w sprawie o sygnaturze akt III CZP 29/16, nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności (art. 123 § 1 pkt 1 k.c.).

Przepis art.1 ust. 4 ustawy z dnia 25 września 2015 roku o zmianie ustawy – Prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 1854) uchylił z dniem 27 listopada 2015 roku przepisy art. 96 – 98 Prawa Bankowego, które dawały bankom uprawnienie do wystawiania bankowych tytułów egzekucyjnych i po nadaniu klauzuli wykonalności umożliwiały wszczęcie na ich podstawie postępowania egzekucyjnego. Zgodnie z art. 11 ust. 3 ustawy nowelizującej, bankowy tytuł egzekucyjny, któremu nadano klauzulę wykonalności na podstawie przepisów dotychczas obowiązujących, zachowuje moc tytułu wykonawczego także po jej wejściu w życie.

Jednocześnie, w przypadku przelewu wierzytelności objętej bankowym tytułem wykonawczym sytuacja prawna cesjonariusza kształtuje się jednak odmiennie od sytuacji prawnej nabywcy wierzytelności objętej innym tytułem wykonawczym. Uprawnienie do wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego przysługiwało bowiem jedynie bankom i tylko na ich rzecz mogła być nadana klauzula wykonalności. Nadanie klauzuli wykonalności na rzecz cesjonariusza nie będącego bankiem nie było dopuszczalne (tak między innymi Sąd Najwyższy w uchwałach z dnia 2 kwietnia 2004 roku, III CZP 9/04, OSNC z 2005 rok, nr 6, poz. 98, z dnia 22 lutego 2006 roku, III CZP 129/05, OSNC z 2007 roku,

nr 1, poz. 4, z dnia 19 lutego 2015 roku, III CZP 103/14). Cesjonariusz nie mógł kontynuować egzekucji wszczętej przez bank, gdyż w postępowaniu egzekucyjnym nie ma zastosowania przepis art. 192 pkt 3 k.p.c., a więc fundusz sekurytyzacyjny, który nie mógł się powołać na bankowy tytuł egzekucyjny, przejście uprawnień i uzyskać klauzuli wykonalności na podstawie art. 788 § 1 k.p.c., musiał ustalić istnienie roszczenia w drodze procesu sądowego, uzyskać nowy tytuł wykonawczy i dopiero na jego podstawie egzekwować roszczenie. Natomiast, jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 listopada 2014 roku, II CSK 196/14 (nie publ.), przerwanie biegu terminu przedawnienia na podstawie art. 123 § 1 pkt 1 k.c. następuje, co do zasady, tylko pomiędzy stronami postępowania, jeżeli z istoty łączącego je stosunku prawnego wynika, że są materialnie zobowiązane lub uprawnione, a więc skutek przerwania zachodzi tylko w podmiotowych i przedmiotowych granicach czynności podjętej przez wierzyciela. Wniosek o wszczęcie egzekucji wywołuje zatem skutek w postaci przerwania biegu terminu przedawnienia tylko wtedy, gdy pochodzi od wierzyciela wskazanego w tytule egzekucyjnym, na rzecz którego została wydana klauzula wykonalności. Nie jest bowiem wystarczająca tożsamość wierzytelności lecz konieczna jest również identyczność osób, na rzecz których czynność ta została dokonana. W konsekwencji, skutki prawne postępowania egzekucyjnego wszczętego na podstawie bankowego tytułu wykonawczego związane są tylko z podmiotami w nim uczestniczącymi na podstawie tego tytułu w granicach podmiotowych i przedmiotowych ukształtowanych treścią klauzuli wykonalności.

Nabywca wierzytelności nie będący bankiem nabywa wierzytelność w swej treści i przedmiocie tożsamą z wierzytelnością zbywającego banku, w tym w zakresie terminu przedawnienia, ale nie wchodzi w sytuację prawną zbywcy wywołaną przerwą biegu terminu przedawnienia i rozpoczęciem biegu owego terminu na nowo. Czynność wszczęcia postępowania egzekucyjnego przez bank na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności wywołuje materialnoprawny skutek przerwy biegu przedawnienia jedynie w stosunku do wierzyciela objętego bankowym tytułem wykonawczym. Natomiast, nabywca wierzytelności nie będący bankiem, nawet jeżeli nabycie nastąpiło po umorzeniu postępowania egzekucyjnego na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. i rozpoczęciu biegu terminu przedawnienia w stosunku do banku na nowo, nie może się powołać na przerwę biegu przedawnienia wywołaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego przez pierwotnego wierzyciela będącego bankiem. Wyjątkowość przywileju wystawiania bankowego tytułu egzekucyjnego prowadzi do wniosku, że skoro nie może on być podstawą egzekucji na rzecz innych osób, niż w nim wskazane za wyjątkiem następstwa prawnego po stronie wierzyciela innego banku, to również materialnoprawne skutki wszczęcia postępowania egzekucyjnego jako czynności wierzyciela – banku prowadzącej do przerwy biegu przedawnienia dotyczą wyłącznie tego wierzyciela i nie dotyczą nabywcy nie będącego bankiem.

W rezultacie, bieg terminu przedawnienia, który rozpoczął się na skutek wypowiedzenia pozwanemu umowy kredytu konsolidacyjnego z dnia 21 kwietnia 2009 roku najpóźniej z dniem 31 stycznia 2010 roku, upłynął w stosunku do powoda z dniem 31 stycznia 2013 roku. Albowiem, jak wskazano powyżej, powód nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną nadaniem bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności ani wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności. Pozew w niniejszej sprawie został wniesiony w dniu 15 września 2015 roku, a zatem ponad 2 lata po upływie terminu przedawnienia.

Mając na uwadze powyższe, podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia zasługiwał na uwzględnienie. Zaś powództwo podlegało oddaleniu.

Powód przegrał proces w całości. A zatem, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania wyrażoną w przepisie art. 98 k.p.c. winien był zwrócić na rzecz pozwanego poniesione przez niego koszty procesu w łącznej kwocie 1.217 zł, na które złożyły się: wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 1.200 zł (na podstawie § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokatów oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez pełnomocnika ustanowionego z urzędu, t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 490) oraz opłata od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.